

Szoliva János

Szél-ítélet

Kisimul a föld előtted,
menekülnek a dombok.

Lopják a vidéket,
arcod mögött üres délután.

Elvérzik a nézés

Bábumat tűzbe nem dobhatom,
a kor én magam vagyok.
Elvegyülök a sokaságban,
nincs maszkom a szökéshez.

*

Másból sincs kiút,
mindig csak valahogy.
Készülni rá,
vagy elnapolni a határidőt.

*

Hazug idő.
Szelet dagaszt,
és helyben marad,
ami mozdulni készül.

*

Emlék már a hóésés is,
hegyek nőnek játszótér helyén.
A fák alatt valami mindig véget ér.

*

Megbillen az utca,
befordul a szél,
temeti, ami üresen áll.

*

Eltűnnek a lábnyomok,
tegnapi vég.
A messzeség csak képzelet,
nincs is ég fölöttem.

*

Lépdél a hajnal folyosómon.
Talán jön majd valaki,
aki játszik a fényvel,
s utcára viszi jókedvemet.

*

Rejtve az arc,
sok-sok karnevál.
Valami farsang -,
maradék idő a tánc

Hull az ősz

Felvérik a kert,
égnek a pipacsok.
Fodrozódik a levél -,
hull az évszak pernyéje.
Legbelül már havazik.